

Erich Kästner, a közismert német író írja: „Hogy ismét olyanokká váljunk, mint a gyermekek, ez a vágyunk elérhetetlen. Am megpróbálhatunk óvakodni attól, hogy a gyermekek olyanokká váljanak, mint amilyenek mi vagyunk.“ Ámen.

KOVÁCS ISTVÁN

A LÉLEK SZÉPSÉGE

1Kor 13, 1—3

Szónokiasan hangzó kérdés, de igaz: ki ne szeretné, hogy ő maga vagy gyermeke szép legyen? Aligha van ilyen ember vagy szülő. A legtöbb ember fontosnak tartja a szépséget. Sokan pedig egyenesen elsőrendű fontosságot tulajdonítanak a külső tetszetősségnek! Láttam felnőttet, aki hosszú, értékes órákat ült a tükör előtt. Szépítgette magát. A piperkőchajlamot belenevelte gyermekébe is.

Az ember örök szépségvágyára sok minden utal. Az ókori görög-római világ szobrászati műremekeitől — a tökéletes szépségű emberi alakokat, formákat megmintázó Michelangelo vagy Rodin szobrain keresztül — el egészen a korunk szépség- és testkultúrájának szolgálatába állított alkotásainkig. Szépítőszeretek sokasága áll tetszetős küllemünk szolgálatában! Tény, hogy sokat foglalkozunk vele, rengeteget költünk, áldozunk rá! Időt s pénzt egyaránt.

Végsősoron nem is az a baj, hogy szépek, tetszetősek akarunk lenni, vagy hogy arra vágyunk, gyermekeink is ilyenek legyenek. Van igazság az ókori bölcsélet meglátásában: Ép testben ép lélek... A baj az, ha egyoldalúan — tehát rosszul — értelmezzük a szépséget. Ha megfeledekezünk vagy nem veszünk tudomást arról, hogy az igazi emberi szépség a belső és külső szépségek összességénél kezdődik. Vagyis ott, ahol a belső szépség — a lélek szépsége — a külső szépséget emberivé teszi.

Sok tetszetős „szép embert“ — nőt és férfit — ismerek, akiknek szemlélésekor azonban soha, egy pillanatig sem érzem azt, hogy — emberrel állok szemben! Nem tudok mást látni, egyebet észrevenni vagy érezni rajta, csak azt, hogy szép a szemük, a hajuk, az alakjuk. De ez még kevés, szinte bántóan hat, mert mindössze azt sugallja, hogy hús-vérből vannak, — s e külső szépség mögött nem látni sehol a lelket, a jóságot, a finomságot, az emberséget! Szépek, — semmi több. Szépek a puszta fizikai szépség hatásával, amely csak addig tart, ameddig az ifjúság, — s amely a lélek nemesítő, emberré tevő szépsége nélkül az öregkor határán nem egyéb már, mint egy romhalmaz, amelynek semmi értéke nincs.

Az igazi szépség tehát más. Az ember belső szépsége. A lélek szépsége. Ez olyan „szépség“, amelynek ereje képes külsőleg is megszépíteni — tetszetőssé, széppé varázsolni — a szemre esetleg nem túlzottan tetszetős embert is!

Nemrég hallottam: egy este az édesanya lefekteti kislányát, aztán odaül mellé az ágy szélére, hogy elalvása előtt mesét mondjon neki. A kislány végighallgatja a mesét, de szemét nem veszi le édesanyjáról. Váratlanul így szól hozzá: „Édesanyám, oly szép a hajad, a szemed. De az arcod s a kezéd miért olyan csúnya?” Az anya pedig emlékezően mesélni kezd: „Még egészen kicsi voltál, kislányom, amikor tűz ütött ki a lakásban. Mire észrevettem, már lángokban állt minden. Rémülten vettem magam a lángok közé: te a szobában voltál! Magamhoz öleltelek, s arra gondolva, hogy vajon élsz-e még? — megpróbáltam kimene-külni a szobából... Már nem emlékszem, hogyan sikerült... A kór-házban tértem magamhoz. Ott mondták el, hogy napokig élet s halál között lebegtem; aztán még hetekig kezeltek — az arcomat és kezeimet elcsúnyítót — súlyos égési sebekkel, de én boldog voltam, hogy meg-menthettelek... Hát így történt, kislányom.” — Mikor elhallgat, mély csend telepszik közéjük. A kislány töri meg, mikor megsimogatja anyja égési sebeitől csúnyult kezeit, s halkán így szól: „Édesanyám, bocsáss meg! Mától kezdve nekem te vagy a legszebb ezen a világon!”

Augustinus írja: „A szeretet a lélek szépsége. Abban a mértékben, amelyben a szeretet növekszik benned, növekszik a szépséged.” Anatole France is úgy vélekedett, hogy: „A dolgok szépsége a szeretetben rejlik.” Pál apostol pedig egyenesen azt állítja, hogy lehet bármink, és lehetünk bármilyenek, ha szeretet nincs bennünk: „semmik vagyunk!”

Ha elgondolkodunk, mi magunk is tudjuk jól, hogy mitől és miért oly szép édesanyánk vagy drága jó nagymamánk. Tudjuk jól, hogy a lélek szépsége — az ember belső jósága, lelkének finomsága és szeretete — nemcsak bearanyozza, de ténylegesen széppé varázsolja még a ráncos bőrű, szürke hajú, hajlott hátú, megöregedett és megtört édesanyát és nagymamát is! Sőt azt is tudjuk — s ha netán nem: hát gondolkozzunk csak el rajta! — nincs a világon az a szépítőszer, amely pótolhatná ezt a belső szépséget, vagy felvehetné a versenyt ezzel a lelki szépséggel!

A Jézus tanításán alapuló kereszténység az emberi lélek igazi érté-kekkel való gazdagítását, nemesítését, szeretettel való beoltását — vagy mondjam így: megszépítését — célozza, szolgálja. Jézus azt akarta, hogy minden ember szeretetben gazdag, szép legyen. Pál apostol levelének szeretet-himnuszát pedig úgy tekintjük, mint az igazi emberi szépség — lelkiségünk és szeretetben megvalósuló istenképiségünk — kiformalásá-nak legjobban járható útját.

Hogy mennyire fontos — emberségünk kiformalása szempontjából lényeges — elindulnunk és járnunk is ezen az úton! A reneszánsz nagy művésze, Leonardo da Vinci egy repülőmodellre rámutatva azt mondta, hogy le fog zuhanni, mert nem szép! Való igaz, ha valakinek eltompul a szépérzéke, lelki fogékonysága, az ügyefogyottá válik, eldurvul. Az ilyen ember nem tud tájékozódni a lélek — „a szép” — világában, nem tudja megkülönböztetni az igazságot a hazugságtól, a jót a rossztól. „Ha szeretet nincsen énbennem, semmi vagyok!”

Csehov, a nagy orosz író mondta: „Legyen az ember mindenben szép: arcban, ruhában, lélekben és gondolatban!”

Aldozzunk hát erre is. Amen.

EGYHÁZI ÉLET — HÍREK

Egyházi Képviselő Tanács

Az E.K. Tanács márc. 13-án tartotta első évnegyedi rendes ülését. A tárgysorozaton szereplő fontosabb adminisztratív ügyek voltak: az elnökileg elintézett ügyekről szóló jelentés, a szakbizottságok jegyzőkönyvei, az 1979. évi köri közgyűlések és esperesi vizsgálószerk jegyzőkönyvei, az E.K. Tanács és Nyugdíjpénztár 1979. évi általános jelentése, a teol. hallgatók I. félévi tanulmányi eredményéről szóló jelentés, az egyházi beszéd, agenda és ima írására hirdetett pályázat elbírálása, valamint a közelebről tartandó Főtanács tárgysorozatának megállapítása. A fontosabb gazdasági-pénzügyi ügyek között szerepeltek: az egyházi központ, a nyugdíjpénztár, az egyházkörök és egyházközségek 1979. évi pénzügyi terveinek végrehajtása és a nagyvárad-bihari egyházközség ingatlanvásárlási kérése.

Egyházi Főtanács

A Főtanács évi rendes ülését márc. 22—23. napjain tartotta. A gyűlés szombat du. 4 órakor kezdődött egyházi énekkel és Kolcsár Sándor közügyigazgató imájával. Dr. Barabássy László főgondnok-elnök megnyitó beszédében felidézte az 1979. év fontosabb egyházi eseményeit, amelynek központjában Dávid Ferenc egyházalapító püspökünk halála 400. évfordulójának megünneplése állott. Megnyitó beszédében többek között ezeket mondotta: „Az elmúlt év, melyről számot adni gyűltünk össze, alkotásokban gazdag esztendő zár. Egyházközségeinkben a hívek áldozatvállalásukat ismételten nagyszerűen tanúsították. Ez tette lehetővé, hogy egyházunk tovább gyarapodjon és biztosítsa lelkeszeink, alkalmazottaink javadalmazását az előirt törvényes keretekben és teológiai hallgatóinknak a zavartalan tanulási lehetőségeket. Nem mulaszthatom el, hogy ismételten köszönetet ne mondjak e helyről is egyházi és világi atyánkfiaiinak áldozatkészségükért és szolgálataikért, mellyekkel újra tanúbizonytságot tettek arról, hogy ha megőrizzuk hagyományos egységünket, biztosítjuk egyházi és társadalmi feladataink teljesítését. Munkánk szellemét jellemezte a jószándék, szívbéli odaadás — hittel tanácskozunk és dolgozunk, egyházunkért és népünkért.“

A gyűlés megnyitása után a Főtanács a következő táviratot küldte Nicolae Ceauşescunak, Románia Szocialista Köztársaság elnökének: